

Slovesni praznik Marijinega vnebovzetja Opatija Stična, 15. avgust 2017

Berila: Razodetje 11,19.12,1-6.10; 1Kor 15,20-26; Luka 1,39-56

Slovesni praznik vnebovzetja Svete Device Marije je v cistercijanskih samostanih bil vedno najbolj priljubljen praznik. Tako zelo, da je vsaka cistercijanska cerkev posvečena tej Marjini skrivnosti. (Tudi vaša bazilika je ob prvem posvečenju leta 1136 izvorno bila najprej posvečena Mariji vnebovzeti). Zakaj je temu tako? Kaj pomeni ta praznik in ta skrivnost za samostansko življenje in za meniški poklic? Seveda lahko rečemo, da so menihi cistercijani in tudi cistercijanske sestre-nune posvečeni Mariji, vendar bi to predanost lahko izrazili s prednostnim izborom kakega drugega Marjinega praznika in s praznovanjem kake druge skrivnosti iz Marijinega življenja. Zakaj je torej ravno ta Marijina skrivnost, opredeljena s strani Cerkve kot dogma šele leta 1950, tako močno navdihnila ravno cistercijanski meniški svet?

Marijino vnebovzetje se ne ozira samo na Marijo, ampak je cilj vsakega kristjana. Vsakega, ki je prejel sveti krst. Krst v nas povzroči, da smo povsem deležni odrešenja, ki ga je dosegel Kristus, ko je umrl na križu in ko je vstal od mrtvih. Krst nas naredi podobne Božjemu Sinu, da pripadamo njemu, ki je postal človek, ki je umrl, vstal in šel v nebesa in sedi na desnici Očetovi v slavo svete Trojice. S krstom se rodimo v novo življenje. V življenje s Kristusom in v življenje v Kristusu, in torej tudi naša smrt, ne more biti močnejša od tega novega življenja.

V Devici Marije, se je to novo in večno življenje, ki je sad odrešenja, moglo uresničiti brez vsake sence, brez odlašanja, in to za celotno njeno osebo, za telo in dušo. Bila je v celoti sprejeta v večno Božje življenje, ravno tako, kot je sama v celoti sprejela Božjo besedo, ki je postala človek, da bi živela z nami in za nas. Za Marijo se je rešitev uresničila v polnosti, še preden je bila spočeta, to pa zaradi smrti in vstajenja Sina, ter zaradi njene vere in njene privolitve, v popolni poslušnosti in razpoložljivosti, ko je odgovorila z odrešenskimi besedami »Zgodi se«.

»Blagor ji, ki je verovala, da se bo izpolnilo, kar ji je povedal Gospod« (Lk 1,45), tako vzklika Elizabeta, ko sprejema Marijo. Ponižna Marijina vera je vsem ljudem odprla »usodo« odrešenja in to popolnega odrešenje za vse. »Srečna« »usoda« vsakega človeka, ki se pusti rešiti Kristusu, je da živi večno, z dušo in telesom, v večnem občestvu z Bogom.

Zato gledamo na Marijo vzeto v nebesa, s posebnim veseljem, ker tisto, kar verujemo za Devico in Mater, velja tudi za našo obljubljeno usodo. Usodo, ki nam je v vstalem Kristusu, že podarjena. Marijino veselje, njena popolnost, izpolnitev ki jo vidimo pri njej, so že naše veselje, popolnost, in izpolnitev našega življenja v Kristusu. Kot piše sv. Pavel: »V Kristusu bodo vsi oživiljeni (...). Najprej kot prvina Kristus; Potem pa tisti, ob njegovemu prihodu, pa tisti, ki so Kristusovi «(prim. 1. Kor. 15: 22b-23)

Pripadnost Kristusu nam podeli milost krsta, ki ga vera mora sprejeti in pustiti, da raste v nas, v našem življenju. Vera ustvari življenje iz krsta. Vera ustvari življenje iz našega pripadanja umrlemu in vstalemu Odrešeniku.

Vera tudi, ravno zato, ker dopusti, da nas doseže Kristusovo odrešenje, naredi iz nas, da smo deležni odrešenja vseh, in nas napolnjuje s hvaležnostjo Bogu za njegovo usmiljenje, ki rešuje vse človeštvo. Marija se ne veseli sama zase: njeno veselje je zaradi odrešenja vseh ljudi. Elizabeta izrazi veselje za blagoslov in blaženost po katerih je Marija izbrana od Boga. Marija pa se odzove na Elizabetino veselje tako, da v spevu Magnificat (ali Moja duša poveljuje Gospoda) izrazi vesplošno veselje zaradi zveličanja vseh, zlasti pa nizkih, lačnih in ubogih, ki jih ima Bog najraje.

Vsa tri današnja svetopisemska berila imajo tistega duha, ki zaobjema vse človeštvo in vso zgodovino, ker Kristusovo odrešenje zajema vse vesolje. Videnje v knjigi razodetja izpostavi veliko skrivnost zgodovine. Vse je vznemirjeno znotraj kozmičnega (vesoljnega) boja med silami nebes in zemlje, med močmi dobrega in zla. In moči zla se zdijo močnejše ter navdihujejo teror, kakor »zmaj, rdeči kot ogenj, ki ima sedem glav in deset rogov«, katerega rep lahko pomete z neba tretjino zvezd in jih vrže na zemljo (prim. Raz 12,3-4).

Kdo lahko nad tem gospoduje? Kdo lahko reši svet od tolikega nasilja in zlobe?

»Žena, ogrnjena s soncem in luno pod njenimi nogami in na njeni glavi venec dvanajstih zvezd« (Raz 12,1). Ta žena je bila »noseča in je vpila od porodnih muk in bolečin« (Raz 12,2). Marija je prelepa žena, ki ima celotno veselje za svoj sijaj, toda njena lepota je lepota matere, ki trpi, ko daje na svet svojega otroka, ki trpi z ljubeznijo zaradi življenja svojega sina. Marija je lepa sama po sebi in za nas, je lepa zaradi ljubezni do nas. Zaradi ljubezni do našega življenja in življenja vsega odrešenega človeštva.

To je lepota Marije Matere, ki zmaga nad vsemi silami zla, in zato je pomembno, da posvetimo Mariji usodo sveta in zgodovine, usodo vesolja, ker to pomeni posveti vse Kristusovemu odrešenju, ki je edino pravo upanje.

Cistercijanski menihi in cistercijanski nune, so ljubili in še vedno ljubijo to skrivnost, ker v njej življenje vsakega od nas, krst vsakega od nas, vera vsakega od nas, najdejo svojo univerzalno razsežnost, kot je to v Mariji: univerzalna razsežnost odrešenja ki jo je dosegel Kristus Gospod.

»Zdaj je prišlo odrešenje, moč in kraljevanje našega Boga ter oblast njegovega Kristusa!« (Raz 12,10) Zdi se kakor, da bogoslužje namiguje, da so se te besede slišale, ko je Marija prišla v nebesa. Kot, da bi izpolnitev našega odrešenja bila izpolnitev Boga samega, njegove moči in njegovega kraljevanja ter Kristusove oblasti. Bog nas tako zelo ljubi, da njegovo ljubezen za nas določa naša rešitev. Naša rešitev pa je izpolnitev njegovega veselja, saj je dopolnitev njegovega usmiljenja. Kakor, da bi nam Cerkev pokazala na veselje Boga, ker je sprejel Marijo v vsej njeni človečnosti, kajti v njej vidimo dokaz božjega veselja nad vsakim od nas. Vidimo s kakšno ljubeznivostjo si Bog želi, da bi bili z njim, na vse vekove, z vso našo človečnostjo.

Kadar se tega zavedamo, smo lahko polni kreposti in lepote vsak trenutek življenja, kajti, vse kar smo in živimo, Bog pričakuje nekoč pri sebi. Želi, da bi vse prinesli v nebesa. Želi, da se z njim, v njegovi slavi, vse dopolni v večnosti .

*p. Mauro-Giuseppe Lepori,
generalni opat OCist*